

Sygn. akt III AUa 1697/13

III AUz 128/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Cierpiał
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **M. M. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 14 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 5237/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Ewa Cyran
--	----------------------	---------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.09.2012 r. nr (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., ustalił, że M. M. (1), jako spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spadkodawcy zmarłego w dniu 25.09.2010 r. P. M. z tytułu nieopłaconych składek za okresy i kwoty szczegółowo wymienione w decyzji.

Od powyższej decyzji odwołała się M. M. (1) podnosząc, że nie zgadza się z tym, że organ rentowy obciążył ją wskazanymi w treści decyzji należnościami. Odwołująca zarzuciła, że organ rentowy nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie tego czy zmarły P. M. prowadził działalność gospodarczą i uzyskiwał jakikolwiek przychód z tego tytułu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie IV U 5237/12, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż M. M. (1) nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spadkodawcy P. M. zmarłego w dniu 25.09.2010r. z tytułu nieopłaconych składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w kwotach i okresach szczegółowo wymienionych w zaskarżonej decyzji (pkt I wyroku); zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującej M. M. (1) kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

P. M. w dniu 01.07.2002 r. rozpoczął działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) P. M. z siedzibą w Z.. Działalność gospodarcza została wpisana do Ewidencji Działalności Gospodarczej Urzędu Miasta Z. nr (...) w dniu 24.06.2002r. Była to działalność ogólnobudowlana, legalizacja cystern.

P. M. zatrudniał pracowników. T. M. zatrudnił się w firmie, jako pracownik biurowy. Pomagał P. M. (1) w prowadzeniu firmy, prowadził rachunkowość.

P. M. był uzależniony od alkoholu. Na początku 2000 r. zaczął zaniedbywać swoją działalność. Zaniedbał sprawy biurowe, a także działalność firmy. Miał mało odpowiedzialną osobowość, chwiejny charakter. Łatwo ulegał sugestiom obcych ludzi. Nie miał rodziny, za wyjątkiem siostry M., która go wspierała. Miał zdiagnozowaną padaczkę alkoholową i omamy.

Od 2000 r. P. M. zaprzestał całkowicie prowadzenia działalności gospodarczej. Nie wystawiał faktur, nie przyjmował do wykonania żadnych zleceń.

P. M. nie dopełnił obowiązku wyrejestrowania działalności.

W kłopotach finansowych P. M. wynikających z zaległości na rzecz ZUS pomagali mu rodzice, zaciągając kredyty. Pomagała mu także siostra M. M. (1).

W 2000r. T. M. rozwiązał z P. M. umowę o pracę.

P. M. nie był w stanie prowadzić żadnej działalności gospodarczej, bo stale był pijany i miał omamy. Zachowywał się nieracjonalnie jak chory psychicznie człowiek. P. M. nie prowadził biura, nie zatrudniał pracowników, nie wychodził do pracy, siedział w domu.

P. M. leczył się w szpitalu w O., ale nieskutecznie. Leczył się w Szpitalu (...) w C.. Pił ciągami, doprowadzał się do zatrucia alkoholowego. Nie miał żadnych pieniędzy, był utrzymywany przez siostrę, która robiła mu zakupy. Nie płacił żadnych należności z tytułu czynszu za media w mieszkaniu, w którym mieszkał.

Od 2002 r. do końca lipca 2008 r. nie składał żadnych deklaracji w Urzędzie Skarbowym, gdyż nie uzyskiwał żadnych dochodów.

W dniu 18.02.2005 r. zmarła matka P. M., a w dniu 20.03.2008 r. zmarł ojciec. Po tych zdarzeniach P. M. całkowicie się załamał, miał próby samobójcze.

P. M. w dniu 14.08.2008 r. złożył wniosek o wykreślenie prowadzonej działalności z (...), która z dniem 01.08.2008 r. została wykreślona.

W dniu 25 września 2010r. P. M. popełnił samobójstwo.

Na mocy postanowienia z dnia 18.05.2011 r. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze spadek po P. M. nabyła siostra M. M. (1) z domu M. w całości z dobrodziejstwem inwentarza.

Decyzją z dnia 18.09.2012 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z., ustalił, że M. M. (1), jako spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spadkodawcy zmarłego w dniu 25.09.2010 r. P. M. z tytułu nieopłaconych składek w tym na:

- Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres 1/2005 r. 3/2005-7/2008 r. w wysokości 32.120, 68 zł (w tym należność główna w kwocie 22.068.68zł, odsetki za zwłokę liczone na dzień 25 września 2010 r. w kwocie 10.008,00 oraz koszty upomnienia w kwocie 44 zł);

- Ubezpieczenia zdrowotne za okres 1/2005 r., 4/2005 r., 6/2005-7/2008r. w kwocie 10.751,78 zł (w tym należność główna w kwocie 7.455,78 zł, odsetki za zwłokę liczone na dzień 25 września 2010 r w kwocie 3.252zi oraz koszty upomnienia w kwocie 44.00 zł):

- Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres 4/2005 r., 6/2005-7/2008. w kwocie 2.418,51 zł i w tym należność główna w kwocie 1.650,31 zł, odsetki za zwłokę liczone na dzień 25 września 2010 r. w kwocie 733,00 zł oraz koszty upomnienia w kwocie 35.20 zł.

Mając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy w Zielonej Górze uznał, iż odwołanie M. M. (1) okazało się zasadne.

Przywołując treść art. 13 pkt 4 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r., Nr 11, poz. 74) oraz odwołując się do treści art. 66 pkt 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. nr 173, poz. 1808 ze zm.) i art. 7 ust. 2 oraz 7e ust. 1 pkt 1 prawo działalności gospodarczej, Sąd Okręgowy stwierdził, iż błędny jest pogląd organu rentowego, zgodnie, z którym spadkobierczyni P. M. ponosi odpowiedzialność za naliczane w spornym okresie składki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl cytowanych przepisów składki na ubezpieczenie społeczne winny być uiszczane, jeśliby P. M. w spornym okresie prowadził działalność gospodarczą – czego nie czynił. Sąd Okręgowy wskazał – przywołując przy tym orzecznictwo Sądu Najwyższego (m.in. wyrok z dnia 13 listopada 2008r. sygn. II UK 94/08, wyrok z dnia 21 czerwca 2001 r. sygn. II UK 428/00 i inne) – że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą, a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu. Ocena, czy wykonywana jest działalność gospodarcza należy więc przede wszystkim do strefy ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej. Wpis w ewidencji działalności gospodarczej ma znaczenie deklaratoryjne, ale jego istnienie nie przesądza o tym, że dana osoba faktycznie prowadzi i wykonuje działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy mając powyższe na uwadze ustalił, że zmarły P. M. od 2000 roku nie prowadził działalności gospodarczej, głównie z powodu choroby alkoholowej, a od 2002 nie składał deklaracji podatkowych. Powyższe zostało również potwierdzone przez słuchanych w sprawie świadków. Tym samym, zdaniem Sądu I instancji M. M. (1) wykazała okoliczności uwalniające ją od odpowiedzialności za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. W związku z tym, pomimo tego, iż działalność gospodarcza P. M. figurowała w (...), to wbrew stanowisku organu rentowego, nie podlegał on obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym chorobowym i wypadkowemu, zatem nie miał obowiązku opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne. Oznacza to, że zaległości składkowe obejmujące okres od 1/2005 r., 4/2005 r., 6/2005-7/2008r.- wskazane w decyzji z dnia 18.09.2012 r. - nie istnieją. Wobec powyższego M. M. (1) nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spadkodawcy P. M. z tytułu

nieopłaconych składek za obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w kwotach i okresach szczegółowo wymienionych w zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w oparciu o art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z §12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2005 Nr 219 poz. 1872).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił wyrokowi:

- naruszenie prawa materialnego - art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 97 § 1, art. 98 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez błędne zastosowanie przepisów i przyjęcie, iż M. M. (1) nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spadkodawcy P. M. zmarłego w dniu 25.09.2010 r. z tytułu nieopłaconych składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w kwotach i okresach szczegółowo wymienionych w zaskarżonej decyzji, pomimo iż okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, że działalność była wykonywana także w 2005r. i 2006r.

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego - art. 233 § 1 poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i zaniechanie wszechstronnego rozważenia - całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy, iż P. M. (zmarły 25.09.2010 r.) nie prowadził działalności gospodarczej w spornym okresie, podczas gdy z materiału dowodowego wynikają okoliczności świadczące o prowadzeniu działalności gospodarczej przez P. M., np. płatnik zatrudniał pracowników i składał z tego tytułu dokumenty rozliczeniowe.

Apelujący wskazał, iż Sąd I instancji niewłaściwie ocenił stan faktyczny i błędnie przyjął, iż w okresie spornym, tj. 01/2005, 04/2005, 06/2005-07/2008 P. M. nie prowadził działalności gospodarczej. Jednocześnie błędnie ustalił, że stosunek pracy z T. M. ustał w 2000r., podczas gdy z treści pisma organu rentowego z dnia 13 czerwca 2013r. jednoznacznie wynika, iż płatnik składek P. M. w dniu 6 lutego 2005r. wyrejestrował pracownika T. M. zatrudnionego do 31 stycznia 2005 r. Nadto Sąd Okręgowy, zdaniem organu rentowego, pominął w trakcie postępowania fakt, że P. M. zatrudniał także innych pracowników, za których był zobowiązany rozliczać i opłacać składki na obowiązkowe ubezpieczenia, zwłaszcza, że dokonywał tego w roku 2006 np. za 01/2005, 12/2005r.

Tym samym, Sąd Okręgowy wydając wyrok, zaniechał, zdaniem apelującego, wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w konsekwencji czego doszło do naruszenia prawa materialnego i przekroczenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów.

Mając powyższe na uwadze apelujący organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawczyni od decyzji pozwanego organu rentowego z dnia 18 września 2012r. nr 12/2012 ustalającej, że M. M. (1) jako spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spadkodawcy zmarłego w dniu 25.09.2010r. P. M. z tytułu nieopłaconych składek za okresy i kwoty szczegółowo wymienione w decyzji.

Ewentualnie organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze.

W odpowiedzi na apelację M. M. (1) wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odwołująca podkreślała, że Sąd I instancji właściwie ustalił, iż P. M. nie przyjmował żadnych zleceń i nie wystawiał żadnych faktur oraz nie osiągał żadnych przychodów z działalności gospodarczej.

Odwołująca wniosła także w terminie zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, zawarte w pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 14 czerwca 2013r., sygn. IV U 5237/12. Rozstrzygnięciu temu zarzuciła naruszenie przepisu prawa materialnego § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, poprzez jego niezastosowanie, a w efekcie błędne przyjęcie, że podstawę rozstrzygnięcia Sądu w zakresie kosztów procesu stanowi § 12 ust. 2 w/w rozporządzenia.

Zażalenie zostało zarejestrowane pod sygnaturą III AUz 128/13

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Podniesione w apelacji organu rentowego zarzuty okazały się częściowo uzasadnione. Wniesiona apelacja umożliwiła kontrolę instancyjną zapadłego wyroku, w wyniku czego Sąd Apelacyjny stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do rozpoznania istoty sprawy. Tym samym wyrok Sądu I instancji należało uchylić.

Wskazać należy, że Sąd Okręgowy dokonał właściwie analizy przepisów prawnych znajdujących zastosowanie w przedmiotowym postępowaniu i niniejszy Sąd w pełni podziela te rozważania prawne. Tym niemniej dokonując błędnych, a właściwie nieprecyzyjnych ustaleń co do stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, niemożliwym było wydanie niebudzącego wątpliwości rozstrzygnięcia w sprawie.

Z pewnością bezsporne jest to, że P. M. miał zarejestrowaną na swoje nazwisko działalność gospodarczą, która wyrejestrował dopiero w roku 2008. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, jednak sam fakt rejestracji działalności gospodarczej nie znaczy, że była ona prowadzona. Podkreślić należy, że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega, bowiem m.in. tylko taka osoba, która faktycznie prowadzi działalność gospodarczą, a więc ją wykonuje. Tym samym w przedmiotowej sprawie należało ustalić, czy w spornym okresie P. M. faktycznie prowadził działalność gospodarczą.

Samo pojęcie „wykonywanie działalności gospodarczej” oznacza wykonywanie jej w sposób zorganizowany i ciągły. Wedle art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2013.672 t.j.): „działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły”. Działalność gospodarcza w ujęciu podstawowym wyróżnia między innymi jej zarobkowy charakter. Działalność posiada także określoną strukturę organizacyjną i jest wykonywana w sposób ciągły. Wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r., Nr 11, poz. 74) to rzeczywista działalność gospodarcza o wskazanych powyżej cechach (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, OSNCP 1992 nr 5, poz. 65).

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji stwierdził, że zmarły P. M., faktycznie zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej w roku 2000. Powyższe, jego zdaniem, wynikało z jednoznacznych zeznań świadków i zgromadzonego materiału dowodowego. Tymczasem już nawet z treści odwołania, czy chociażby z wniosku odwołującej do organu rentowego o umorzenie należności P. M. za rok 2002 pośrednio wynika, że działalność gospodarcza zmarłego prowadzona była co najmniej do 2002 r., a może nawet do 2005 r. Jak wynika bowiem z zeznań złożonych przez odwołującą, jej były mąż T. M. był zatrudniony u P. M. co najmniej do 2005r. Jednocześnie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia wskazał, że P. M. w dniu 1 lipca 2002r. rozpoczął działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) P. M. z siedzibą w Z., a następnie stwierdził, że P. M. nie prowadził działalności od 2000 r. W ocenie niniejszego Sądu powyższe stwierdzenia wykluczają się. Na uwadze należy mieć także treść pisma organu

rentowego z dnia 13 czerwca 2013r., z którego wynika, że T. M. był pracownikiem zarejestrowanym w firmie (...) do 31 stycznia 2005r. Oznacza to, że co najmniej do końca stycznia 2005r. P. M. zatrudniał pracowników, albo co najmniej jednego pracownika. Wskazać należy także, że Sąd Okręgowy przyjął w ustalonym stanie faktycznym, że brat odwołującej zatrudniał pracowników. Poza jednak samym stwierdzeniem, Sąd I instancji nie ustalił i nie wskazał ilu było pracowników i konkretnie w jakim okresie byli oni zatrudnieni przez P. M..

Zdaniem niniejszego Sądu, Sąd Okręgowy nie zebrał wystarczającego materiału dowodowego, a dotychczas zebrany ocenił w sposób błędny i w tym zakresie należało przyznać rację organowi rentowemu. Sąd Okręgowy nie dokonał niezbędnych ustaleń, na podstawie, których możliwe byłoby przyjęcie, że rzeczywiście w spornym okresie P. M. wykonywał działalność gospodarczą, bądź też jej nie wykonywał.

Powyższy stan rzeczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku wobec nierozpoznania istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. oznacza niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłankę zastosowania normy prawa materialnego i będącej podstawą rozpoznania (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 11.03.1998 r., sygn. akt III CKN 411/97 niepublikowane).

W celu właściwego ustalenia stanu faktycznego, tj. przede wszystkim w celu dokładnego określenia, w jakim okresie P. M. prowadził działalność gospodarczą należy przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, rzeczą Sądu Okręgowego będzie przeprowadzenie postępowania dowodowego polegającego przede wszystkim na przeprowadzeniu dowodów na okoliczność dokładnego ustalenia, czy w spornym okresie, tj. od stycznia 2005 r. do lipca 2008 r., P. M. prowadził działalność gospodarczą. Mimo bowiem tego, że z wpisu do działalności ewidencji gospodarczej wynika domniemanie, że P. M. prowadził działalność gospodarczą do 2008r., należy pamiętać, że domniemanie to może zostać obalone.

W celu dokładnego ustalenia stanu faktycznego, pozbawionego wyżej wskazanych sprzeczności, Sąd Okręgowy winien w celu ustalenia dokładnie w jakim okresie P. M. prowadził działalność gospodarczą - ponownie przesłuchać T. M., ustalając m.in. na czym polegała praca podejmowana w Przedsiębiorstwie (...), czy w spornym okresie w Przedsiębiorstwie tym podejmowano prace, jaki był ich charakter, czy mimo ewentualnych przestojów w firmie (...) poszukiwał zleceń, w jaki sposób to czynił, czy uzyskiwał wynagrodzenie za wykonywane prace, w jakich okresach zatrudniał innych pracowników. Jednocześnie wskazać należy, że z akt organu rentowego wynika fakt zatrudniania przez P. M. innych pracowników. Celowym jest także przesłuchanie na powyższe okoliczności zatrudnionych w spornym okresie chociażby części tych pracowników. Sąd I instancji winien także przeprowadzić wszelkie inne, niewskazane dowody, jeśli przy ponownym rozpoznaniu sprawy okaże się to konieczne do rozstrzygnięcia.

Pamiętać bowiem należy, że właściwe określenie momentu zaprzestania prowadzenia przez P. M. działalności gospodarczej pozwoli Sądowi Okręgowemu właściwie określić dzień, do którego spadkobierczyni P. M. – odwołująca M. M. (1), będzie ponosić odpowiedzialność za zobowiązania brata.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

O kosztach Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. Wskazać należy, że poprzez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 czerwca 2013r. w całości, uchylony został jednocześnie punkt II tego orzeczenia. W ten sposób nie było potrzeby wydawania osobnego postanowienia odnoszącego się do zażalenia odwołującej. Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien rozstrzygnąć o kosztach postępowania za obie instancje.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Ewa Cyran
--	----------------------	---------------